

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 14. novembar 2022. god
Rev.br.: RK 2079/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI175/21

Podnosilac

Albert Rakipi

**Ocena ustavnosti presude Pml.nr. 254/2021 Vrhovnog suda Kosova
od 03. avgusta 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Albert Rakipi (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), državljanin Republike Albanije, koga zastupa Artan Qerkini, advokat u Advokatskom društvu "Sejdiu i Qerkini" D.O.O. u Prištini.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Pml.nr. 254/2021], Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 03. avgusta 2021. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda, kojom se navodno povređuju prava i slobode podnosioca zahteva garantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], i članom 33 [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 7 (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 28. septembra 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 4. oktobra 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmi Rexhepi za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Remzije Istrefi Peci (članovi).
7. Dana 15. oktobra 2021. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio Vrhovni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 27. oktobra 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i većinom glasova je preporučilo sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

9. Na samom početku pregleda činjenica, Sud podseća da podnosilac zahteva sudu podnosi zahtev po drugi put. Prvi zahtev, podnosilac je podneo 17. decembra 2019. godine, i njega je Sud registrovao sa oznakom KI230/19. U zahtevu KI230/19, podnosilac zahteva je osporavao ustavnost presude [Pml. br. 253/2019] Vrhovnog suda Kosova od 30. septembra 2019. godine. U tom zahtevu, Sud je utvrdio povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP kao rezultat neobrazloženosti odluke u odnosu na navod podnosioca zahteva o njegovom kvalifikovanju kao službeno lice; i (iii) proglasio nevažećom presudu [Pml. br. 253/2019] Vrhovnog suda od 30. septembra 2019. godine u odnosu na podnosioca zahteva i odlučio da presudu Vrhovnog suda [Pml. br. 253/2019] od 30. septembra 2019. godine, vrati na ponovno odlučivanje.
10. Upravo, ovaj drugi zahtev KI 175/21, koji je podnosilac zahteva podneo Sudu je proizašao kao rezultat ponovljenog postupka koji je sproveo Vrhovni sud preispitavajući smernice suda iz presude KI 230/19.

11. Imajući to u vidu a, i radi jasnijeg pregleda i razumevanja zahteva KI 175/21, Sud će u nastavku ovog rešenja takođe na sažeti način predstaviti prethodni zahtev KI 230/19 podnosioca, u kome je on već odlučio presudom.

Sažeti pregled činjenica iz zahteva KI230/19

12. Sud podseća da se konkretan slučaj podnosioca zahteva odnosio na činjenicu da je on 2015. godine, optužen od strane Specijalnog tužilaštva Republike Kosovo (u daljem tekstu: STRK) da je u saizvršilaštvu, kao direktor kompanije [kompanija ISN] u Republici Albaniji dobio ugovor sa Univerzitetom u Prištini za prevođenje nekoliko knjiga, i da je radi sticanja protivpravne imovinske koristi za kompaniju "falsifikovao originalni ugovor", nakon čega je došlo i do izmene ugovora, čime je kompaniji omogućena veća imovinska korist za istu količinu usluga. Dana decembra 2017. godine, Osnovni sud u Prištini, Odeljenje za teška krivična dela je presudom PKR. br. 432/15, nakon što je utvrdio da je podnosilac zahteva imao status službenog lica, oglasio istog krivim za izvršenje krivičnog dela "*prevara pri vršenju službene dužnosti*" u saizvršilaštvu iz člana 341. stav 3. u vezi sa članom 23. Privremenog krivičnog zakona Kosova i kao rezultat toga, osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od šest (6) meseci, pri čemu mu je kaznu zatvora zamenio novčanom kaznom u iznosu od 10.000 (deset hiljada) evra. Protiv preduse Osnovnog suda, podnosilac zahteva, dvojica drugih osuđenih i STRK su izjavili žalbe Apelacionom sudu. Podnosilac zahteva je konkretno tvrdio (i) da je Osnovni sud nezakonito odbio izvođenje prepiske putem e-pošte koju je on predložio kao materijalni dokaz; (ii) da on nije imao status službenog lica; i (iii) povredu odredaba krivičnog postupka iz razloga što imovinsko-pravni zahtev nije podnelo nadležno lice. S druge strane, STRK je svojom žalbom tražio da se preinači odluka o kazni. Apelacioni sud je, između ostalog, presudom [PAKR br. 27/2018] od 2. maja 2018. godine, delimično usvojio žalbu podnosioca zahteva samo u odnosu na imovinsko-pravni zahtev i uputio Univerzitet u Prištini na građansku parnicu radi ostvarivanja ovog zahteva, te usvojio u celosti žalbu STRK-a i preinačio odluku o kazni, i shodno tome, podnosiocu zahteva izrekao kaznu zatvora u trajanju od jedne (1) godine. Kao rezultat zahteva za zaštitu zakonitosti koji je podnosilac zahteva podneo Vrhovnom sudu u kojem se on, između ostalog, žalio na to da nije održana rasprava Žalbenog veća, čime mu je, po njegovom mišljenju, uskraćeno predočavanje novih dokaza, Vrhovni sud je presudom Pml. br. 238/2018 od 5. oktobra 2018. godine, usvojio kao osnovan zahtev za zaštitu zakonitosti koji je podneo podnosilac zahteva i ukinuo presudu Apelacionog suda, i vratio predmet istom sudu na ponovno odlučivanje. U postupku ponovnog odlučivanja, Apelacioni sud je presudom PAKR. br. 528/2018 od 16. aprila 2019. godine, odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu Osnovnog suda od 18. decembra 2017. godine. Podnosilac zahteva je u svom zahtevu za zaštitu zakonitosti naveo (i) povredu jednakosti oružja i principa kontradiktornosti kao rezultat neizvođenja elektronske prepiske kao materijalnog dokaza od strane Osnovnog suda; (ii) pogrešno tumačenje zakona i povredu principa zabrane analogije u krivičnom pravu, kao rezultat toga što je okvalifikovan kao službeno lice. Vrhovni sud je presudom Pml. 253/2019 od 30. septembra 2019. godine, odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti i potvrdio presude Osnovnog suda od 18. decembra 2017. godine i Apelacionog suda od 16. aprila 2019. godine. Vrhovni sud je potvrdio stanovište nižestepenih sudova u pogledu toga što nisu prihvatili izvođenje elektronske prepiske kao materijalnog dokaza i njihovo tumačenje u pogledu kvalifikovanja podnosioca zahteva kao službeno lice, koji je kao posledica toga osuđen za izvršenje krivičnog dela prevara pri vršenju službene dužnosti.

Postupak pred Ustavnim sudom u vezi sa zahtevom KI230/19

13. Dana 17. decembra 2019.godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev Sudu, koga je Sud registrovao sa oznakom KI 230/19. U zahtevu KI 230/19, podnosilac zahteva je naveo, da je osporena presuda [Pml. br. 253/2019] Vrhovnog suda od 30. septembra 2019. godine, doneta uz povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP i članom 10. UDLJP.
14. Podnosilac je u svom zahtevu, u suštini, naveo dve različite tvrdnje, na kojima je zasnovao navodne povrede članove Ustava i EKLJP, a one su bile; (i) tvrdnje o povredi principa "jednakosti oružja" i "principa kontradiktornosti", kao rezultat neprihvatanja dokaza koji je predložen od strane redovnih sudova i, (ii) tvrdnje o očigledno proizvoljnom tumačenju i primeni zakona, a koje su nastale kao rezultat njegovog kvalifikovanja kao "službeno lice" zbog primene analogije od strane redovnih sudova.
15. Dana 9. decembra 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca kojim je predloženo; (i) da se zahtev proglasi prihvatljivim; (ii) da se utvrdi da su navodi podnosioca zahteva o povredi principa kontradiktornosti i principa jednakosti oružja neosnovani i da samim tim nije došlo do povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP; i (iii) da se utvrdi da su osporene odluke redovnih sudova koje se odnose na kvalifikovanje podnosioca zahteva kao službeno lice donete uz povredu člana 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava u vezi sa članom 7. (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP, kao rezultat korišćenja analogije u krivičnom pravu. Istog dana, Veće za razmatranje je većinom glasova iznelo preporuku Sudu o prihvatljivosti zahteva.
16. Istog dana, Sud je glasao na sledeći način: (i) većinom glasova je utvrdio da je zahtev prihvatljiv; (ii) većinom glasova je utvrdio da je osporena presuda Vrhovnog suda doneta uz povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP kao rezultat neobrazloženosti odluke u odnosu na navod podnosioca zahteva o njegovom kvalifikovanju kao službeno lice; i (iii) proglasio nevažećom presudu [Pml. br. 253/2019] Vrhovnog suda od 30. septembra 2019. godine u odnosu na podnosioca zahteva i odlučio da presudu Vrhovnog suda Pml. br. 253/2019 od 30. septembra 2019. godine, vrati na ponovno odlučivanje.

Ponovljeni postupak pred Vrhovnim sudom, u vezi sa razmatranjem nalaza iz presude KI 230/19 Ustavnog suda

17. Dana 3. avgusta 2021. godine, Vrhovni sud je razmatrajući nalaze iz presude KI 230/19, a po zahtevu za zaštitu zakonitosti podnetog od strane branioca podnosioca zahteva, održalo sednicu, na kojoj je donelo presudu [Pml.nr.254/2021], kojom je „odbio kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti branioca osuđenog A.R. izjavljen protiv presude Osnovnog suda u Prištini- Departman za teška krivična dela PKR.br.432 /2015 od 18.10.2017. godine i presude Apelacionog suda Kosova PAKR.br.528/2018 od 16.04.2019. godine.“
18. U prilog razmatranja nalaza Ustavnog suda iz presude KI 230/19, Vrhovni sud je naveo:
„Ustavni sud Kosova je presudom AGJ 1691/21 od 08.01.2021. godine, proglasio zahtev podnosioca A.R. kao prihvatljiv i utvrdio je da je presudom Vrhovnog suda Kosova Pml.nr.253/2019 od 30.09.2019. godine, povređen član 31. Ustava Republike Kosovo u vezi sa članom 6. EKLJP-a, kao rezultat neosnovanosti sudske odluke u vezi sa navodima podnosioca zahteva za njegovu kvalifikaciju kao službenog lica, čime je predmetna presuda proglašena nevažećom, a predmet vratio na ponovno odlučivanje i naložio da se što je moguće pre, ali najkasnije do

30.04.2021. godine preduzmu mere za sprovođenje presude Ustavnog suda Republike Kosovo.

Vrhovni sud Kosova, nakon ocene presude Ustavnog suda Republike Kosovo AGJ 1691/21 od 08.01.2021. godine, ponovo je razmotrio navode iznete u zahtevu za zaštitu zakonitosti branioca osuđenog A.R. i da je u okvirima definisanim presudom Ustavnog suda Republike Kosovo samo u odnosu na njegovo svojstvo kao služben lice, odnosno obrazloženje u vezi sa njegovim svojstvom, stoga kao osnovu za razmatranje uzeli navode iznete u zahtevu za zaštita zakonitosti razmatrana presudom Pml.nr.253/2019 od 30.09.2019. godine.”

19. Imajući u vidu bitnost postupka koji je Vrhovni sud sproveo u ponovljenom postupku, Sud je mišljenja, da je od velike važnosti da u ovom delu rešenja on predstavi u celosti pravno obrazloženje Vrhovnog suda iz presude [Pml.nr.254/2021], u onom delu koje je u direktnoj vezi sa presudom KI 230/19. Takvo mišljenje Suda proizilazi iz činjenice, da će se njegovim suštinskim sagledavanjem omogućiti da se dođe i do željenih odgovora u nastavku ovog rešenja.

„[...]

Vrhovni sud Kosova, smatra da je drugostepeni sud na strani 11. svoje presude s pravom utvrdio da u radnjama osuđenog A.R. su manifestovani svi elementi krivičnog dela prevara pri vršenju službene dužnosti iz člana 341. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 23. KZK-a, uprkos činjenici da je osuđeni državljanin Republike Albanije i da je Institut za međunarodnu studije koju predstavlja je osnovana u Albaniji. Ali iz ove činjenice ne može se zaključiti da u ovom slučaju osuđenik nema svojstvo službenog lica. On dalje naglašava činjenicu da je na osnovu Zakona o javnim nabavkama Kosova br. 2003/17, ovaj institut kao zainteresovana strana ponudio na Kosovu kao ekonomski operater i u ovom slučaju osuđenik pored toga što je predstavlja institut kao službeno lice u slučaju dobijka tendera od ugovornog autoriteta (Univerzitet u Prištini), preuzeo je vršenje posebnih službenih dužnosti na osnovu ovlašćenja datog zakonom.

Gornje obrazloženje u potpunosti podržava Vrhovni sud Kosova, a izvan ovog obrazloženja ponavlja se činjenica da je u vreme ove aktivnosti nabavke bio na snazi Zakon o javnim nabavkama na Kosovu (Zakon br. 2003/17), a u odredbi člana 2 u kome je zakon jasno definisao da se zakon primenjuje u svim “aktivnostima javne nabavke autoriteta za ugovaranje i koncesionara radova, onako kako su ti uslovi propisani u ovom zakonu i od ovih autoriteta i koncesionara traži se, da u toku izvršavanja aktivnosti javne nabavke poštuju i da su u skladu sa primeljivim pravilima i bitnim zahtevima ovog zakona“. Dok je odredbom člana 6. ovog zakona definisan jednak tretman i nediskriminacija među ekonomskim subjektima, ali i same definicije koje se koriste u ovom zakonu u definiciji "ekonomski operater" ne razlikuju ekonomske subjekte da li je to lokalni operater ili strani, ali je njihov tretman isti.

Preispitivanje navoda branioca osuđenog A.R., Vrhovni sud Kosova, ostaje blizu zaključaka da krivično delo prevara pri vršenju službene dužnosti iz člana 341. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZK-a može konzumirati isključivo od strane lica u svojstvu službenog lica i u ovom slučaju sudovi dva niža stepena su u svojim odlukama naglasili činjenicu da je osuđeni A.R. imao ovao ovo svojstvo, i štaviše, citirao je zakonske odredbe koje definišu svojstvo službenog lica iako je državljanin Republike Albanije, a organizacija "ISN" imala sedište u Tirani. Međutim, sudovi dva niža stepena su svojim odlukama dovoljno opravdali činjenicu da je osuđeni imao status službenog lica budući da je pored toga što je bio predstavnik "ISN-a" i

ponudio se na Kosovu kao zastupnik ekonomskog operatera, koja je primila posebno vršenje službenih dužnosti na osnovu zakonskih ovlašćenja definisanih odredbom člana 107 stav 1 podstav 3 KZK-a i čije obrazloženje je u potpunosti odobreno od strane Vrhovnog suda Kosova.

Sa tačke gledišta ovog suda, gore navedene odredbe treba da se odnose na svojstvo službenog lica koje je definisano Krivičnim zakonikom Kosova. Odredbom člana 107 stav 1 KZK-a definisano je značenje izraza koji se koriste u Kodeksu i utvrđeno je da Izraz "službeno lice" označava: 1) Lice izabrano ili imenovano u javnu ustanovu; 2) Ovlašćeno lice u poslovnoj organizaciji ili drugom pravnom licu koje na osnovu zakona ili drugog propisa donetog u saglasnosti sa zakonom vrši javno ovlašćenje i koje u okvirima datog ovlašćenja obavlja određene poslove; 3) Lice koje obavlja posebne službene dužnosti, na osnovu ovlašćenja propisanog zakonom; 4) Lice koje je pripadnik osoblja UNMIK-a ili KFOR-a, što nema dejstva na važeće privilegije i imunitet date takvom licu; 5) Lice koje je pripadnik osoblja kancelarija za vezu na Kosovu; 6) Lice u javnoj međunarodnoj ili nadnacionalnoj organizaciji koje je priznato kao činovnik ili drugo lice zaposleno na osnovu ugovora u okviru značenja propisa koji se donose na osoblje u takvim organizacijama; 7) Sudija, tužilac ili drugi činovnik u nekom međunarodnom tribunalu koji ima jurisdikciju nad Kosovom".

Iz tumačenja ove zakonske odredbe prema stanovištu Vrhovnog suda Kosova sledi da je osuđeni A.R. preduzimanje radnji za nadmetanje na javnom tenderu u ime ISN-a, a zatim potpisivanjem ugovora između ekonomskog operatera ISN-a i Univerziteta u Prištini potvrđuje se činjenica da je stekao svojstvo službenog lica definisano odredbom člana 107. st. .1 podstav 3 KZK-a, jer je vršio posebne službene dužnosti na osnovu ovlašćenja datih zakonom, naime Zakonom o javnim nabavkama. Stoga neosporna činjenica da je ISN bilo pravno lice registrovano u Republici Albaniji čini ovo irelevantnim u poređenju sa gore navedenim obrazloženjem i argumentacijom, budući da su njegovi predstavnici svesno i u potpunosti voljni da se potčine jurisdikciji i zakonodavstvu naše zemlje, učestvujući i pobedivši na javnom tenderu.

Vrhovni sud Kosova, smatra da je osnov za utvrđivanje statusa službenog lica definisan u Krivičnom zakoniku i da ga treba primeniti i imati prednost u odnosu na druge zakone, te stoga ponavlja činjenicu da je osnov definisan odredbom Član 107 stav 1 podstav 3 KZK-a, ali ova odredba ima koherentno pozivanje na činjenicu izvršavanja posebne dužnosti i čije je ovlašćenje dato zakonom. Iz toga sledi da gornju odredbu treba tumačiti u skladu sa odredbama Zakona o javnim nabavkama na Kosovu (Zakon br. 2003/17), a štaviše, nesporne činjenice su utvrdile da se osuđeni prijavio i pobedio na javnom tenderu koji zastupa ISN a zatim je u njegovo ime potpisao ugovor preuzimajući obaveze koje proizilaze iz zakonskih ovlašćenja."

Navodi podnosioca zahteva

20. Podnosilac zahteva navodi da je osporena presuda Vrhovnog suda doneta uz povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i člana 33 [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 7 (Kažnjavanje samo na osnovu zakona) EKLJP.
21. Ono što Sud tokom sagledavanja same suština navoda podnosioca iz zahteva KI 175/21, primećuje jeste, da on i u ovom zahtevu između ostalog, ponavlja sve one navode koje je već naveo u prethodnom zahtevu KI 230/19, a koje je Sud već sagledao, i o njihovoj osnovanosti izneo svoj stav u presudi KI 230/19. Ti navodi se odnose na tvrdnju o

„očigledno proizvoljnom tumačenju i primeni zakona u kontekstu njegove kvalifikacije kao „službenog lica“, kao i primene analogije od strane redovnih sudova tokom odlučivanja o njegovoj krivičnoj odgovornosti“.

22. Pored toga podnosilac zahteva u obrazloženju svojih navoda takođe se poziva na relevantnu praksu ESLJP, kao i praksu ovog suda koju je već navodio i u zahtevu KI 230/19.
23. Imajući to u vidu, Sud će u ovom rešenju izneti nove navode koje podnosilac zahteva pokreće u zahtevu KI175/21, a o njihovoj osnovanosti Sud će u nastavku rešenja izneti svoj stav.

Navodi podnosioca u vezi sa zahtevom KI 175/21

24. Sud je u zahtevu KI 175/21 našao, da podnosilac u suština ima dva glavna navoda koje on dovodi u vezu sa presudom [Pml.nr. 254/2021] koju je Vrhovni sud doneo u ponovljenom postupku, a oni se odnose na: *„povredu prava na pravično suđenje u ponovljenom postupku pred Vrhovnim sudom, kao i povredu načela legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima“*. Shodno tome, Sud će u nastavku odvojeno predstaviti navode podnosioca zahteva.

Navodi podnosioca zahteva o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a

25. Što se tiče navoda o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, podnosilac zahteva ima dve glavne navoda, a oni su: i) Proizvoljno tumačenje zakona od strane Vrhovnog suda, i, ii) Neuspeh Vrhovnog suda u ponovljenom postupku da ispuni standard obrazložene odluke.

i) Navodi podnosioca zahteva o proizvoljnom tumačenju zakona od strane Vrhovnog suda

26. Sud nalazi da podnosilac zahtev u prilog proizvoljnom tumačenju zakona u kontekstu povrede člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, navodi:

„[...] Proizvoljno tumačenje zakona dogodilo se u ovom predmetu, gde je Vrhovni sud kroz kamufliranu presudu u potpunosti ponovio pravna pogrešna tumačenja koja je napravio u svojoj prethodnoj presudi (Pml.nr.253/2019), koja je Ustavni sud je ukinuo kao neustavan. Tako je, koristeći analogno tumačenje i ne pokušavajući da pravilno protumači oznaku „službeno lice“, Vrhovni sud pokušao da opravda grešku učinjenu na početku krivičnog postupka protiv podnosioca zahteva...“

„Napominjemo da je Ustavni sud u presudi KI 230/19 (kojom je ukinuo presudu Vrhovnog suda, Pml.nr. 253/2019) utvrdio da ni u jednoj od presuda redovnih sudova podnosilac zahteva nije dao dovoljno obrazloženje i jasno odnos prema statusu „službenog lica“. Naprotiv, prema nalazima Ustavnog suda, status „službenog lica“ podnosioca zahteva uvek se utvrđivao sa korišćenjem analogije na osnovu Zakona o javnim nabavkama br. 2003/17, ne sporeći ni jednom rečju na osnovu kog stava člana 107 Privremenog krivičnog zakona podnosilac zahteva ima status službenog lica.“

Vrhovni sud se pozvao na podstav 3, stav 1 člana 107 KZK-a, da bi potpuno proizvoljno zaključio da je podnosilac zahteva „službeno lice“. Tako je Vrhovni sud obrazložio da iz tumačenja člana 107. KZK-a „sledi da je osuđeni A.R. [Albert

Rakipi] preduzeo radnje da se nadmeće na javnom nadmetanju u ime ISN-a, a zatim i potpisivanje ugovora između ekonomskog operatera ISN i Prištinskog univerziteta potvrđuje činjenicu da je stekao svojstvo službenog lica definisan odredbom člana 100 stav 1 podstav 3 KZK-a, jer je vršio posebne službene dužnosti na osnovu datih ovlašćenja predviđenih zakonom, posebno Zakonom o javnim nabavkama. Na ovaj način, nesporna činjenica da je ISN bilo pravno lice registrovano u Republici Albaniji čini ovo irelevantnim u poređenju sa gore navedenim obrazloženjem i argumentacijom [....].

Vrhovni sud Kosova, smatra da je osnov za utvrđivanje statusa službenog lica definisan u Krivičnom zakoniku i da ga treba primeniti i imati prednost u odnosu na druge zakone, te stoga ponavlja činjenicu da je osnov definisan odredbom člana 107 stav 1 podstav 3 KZK-a, ali ova odredba ima koherentno pozivanje na činjenicu izvršavanja posebne dužnosti i koje je ovlašćenje dato zakonom. Iz toga sledi da gornju odredbu treba tumačiti u skladu sa odredbama Zakona o javnim nabavkama na Kosovu (Zakon br. 2003/17)

[....]".

Vrhovni sud je pogrešno zaključio da Zakon o javnim nabavkama ovlašćuje zastupnika za upućivanje na obavljanje službenih dužnosti-u smislu člana 107. KZK-a. Ili, status službenog lica daje činjenica da ISN, prema Zakonu o javnim nabavkama, prijavio se u postupku javnog tendera i pobedio na tenderu (posao) za prevod knjiga za potrebe PU-a. Vrhovni sud u svom obrazloženju dopušta da se shvati da podnosilac zahteva automatski stiče status službenog lica, samom činjenicom da se ISN primenio u postupku javne nabavke i da je stoga bio podložan uslovima Zakona o javnim nabavkama. Prema ovom tumačenju svaki predstavnik bilo kog ekonomskog operatera koji se prijavljuje na bilo koji javni tender na Kosovu automatski stiče status " službeno lice "

ii) Navodi podnosioca zahteva o neuspeh Vrhovnog suda u ponovljenom postupku da ispuní standard obrazložene odluke.

27. U prilogu navoda o neuspehu Vrhovnog suda da i u ponovljenom postupku ispuní standard obrazložene odluke, podnosilac zahteva navodi,

„Kao što se može videti iz obrazloženja presude [Pml. 254/2021], Vrhovni sud se zadovoljava citiranjem stava 1 člana 107 KZK-a, a zatim pokušava da poveže obrazloženje, po analogiji, sa Zakonom o javnim nabavkama. Vrhovni sud ne razrađuje stavove člana 107 KZK-a, koje citira tekstualno i ne dovodi njihovu vezu sa okolnostima konkretnog slučaja.

Ustavni sud je uspostavio jasan standard, kada je reč o zahtevima podnosilaca, da samo citiranje / pominjanje relevantnih članova Ustava u kojima se tvrdi da su prekršeni nije dovoljno za izgradnju doslednog ustavnog zahteva...”

Ako pojedinci, kao podnosioci zahteva, ne mogu izgraditi održiv ustavni zahtev samo pozivanjem na relevantni član Ustava, na isti način, redovni sudovi ne mogu doneti obrazloženu odluku samo pozivanjem na relevantni član zakona...”

Navodi podnosioca zahteva o povredi člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLJP

28. Sud nalazi da podnosilac zahteva u prilogu povrede člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLJP, navodi,

“[...] zabrana analognog tumačenja u krivičnim predmetima ne samo da tumačenje zakona čini proizvoljnim, već i krši član 33. Ustava i član 7 EKLJP-a. Dakle, proizvoljno tumačenje člana 107 KZK-a nije jedino kršenje koje je Vrhovni sud učinio presudom Pml.nr.254/2021. Vrhovni sud se ponovo analogno pozvao na Zakon o javnim nabavkama kako bi utvrdio da postoje elementi krivičnog dela "prevara pri vršenju službenih dužnosti". Kao što smo dole naveli, primena Zakona o javnim nabavkama da podnosiocu zahteva dodeli status službenog lica je pogrešna, jer se ovaj zakon ne uzima uopšte sa utvrđivanjem statusa službenih lica, ali utvrđuje postupke nabavke na javnim tenderima. Vrhovni sud je obrazložio da član 107 stav 1 tačka 3 KZK-a „ima koherentnu referencu na činjenicu izvršavanja posebne dužnosti i koje ovlašćenje je dato zakonom. Iz toga sledi da gornju odredbu treba tumačiti u skladu sa odredbama Zakona o javnim nabavkama na Kosovu“.

29. *Podnosilac zahteva smatra da „ovakvo tumačenje član 107 KZK-a od strane Vrhovnog suda, nije dovoljan za utvrđivanje elemenata krivičnog dela „prevara pri vršenju službenih dužnosti“, ali to se može učiniti samo ako se „pozovu u pomoć Zakon o javnim nabavkama“. Štaviše, Vrhovni sud je naglasio da bi Krivični zakon trebalo sprovesti u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama. To znači da, prema ovom tumačenju, Zakon o javnim nabavkama može postaviti ograničenja tumačenja Krivičnog zakonika.“*
30. *U prilog tome, podnosilac zahteva dodaje da „Zabrana primene analogije u krivičnom pravu u funkciji je pravne sigurnosti i načela zakonitosti“.*
31. *Podnosilaca tvrdi da bi „sudovi trebali zaključiti da tuženi nije ima status službenog lica i, shodno tome, nije mogao biti optužen i osuđen za krivično delo „prevara pri vršenju službenih dužnosti“, definisana u članu 341. Privremenog krivičnog zakona.“*
32. *Podnosilac zahteva traži od Suda, da njegov zahtev proglasi prihvatljivim, da zaključi da je presuda [PML.NR.254/2021] Vrhovnog suda od 03.avgusta 2021.godine, povredila njegova prava garantovana članovima 31 i 33 Ustava, i da presude ukine.*

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

“1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.

4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.

5. Svako ko je optužen za krivično deo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.“

Član 33. [Načelo legaliteta i proporcionalnosti u krivičnim postupcima]

1. „Niko se ne može proglasiti krivim ili kazniti za krivično delo koje, u momentu izvršenja, nije bilo određeno zakonom kao krivično delo, osim za dela, koja su u periodu u kojem su počinjena, na osnovu međunarodnog prava, smatrana genocidom, ratnim zločinima ili zločinima protiv čovečnosti.

[...]“

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

„1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

2. Svako ko je optužen za krivično delo smatraće se nevinim sve dok se ne dokaže njegova krivica na osnovu zakona.

3. Svako ko je optužen za krivično delo ima sledeća minimalna prava:

- a. da u najkraćem mogućem roku, podrobno i na jeziku koji razume, bude obavešten o prirodi i razlozima za optužbu protiv njega;
- b. da ima dovoljno vremena i mogućnosti za pripremanje odbrane;
- c. da se brani lično ili putem branioca koga sam izabere ili, ako nema dovoljno sredstava da plati za pravnu pomoć, da ovu pomoć dobije besplatno kada interesi pravde to zahtevaju;
- d. da ispituje svedoke protiv sebe ili da postigne da se oni ispituju i da se obezbedi prisustvo i saslušanje svedoka u njegovu korist pod istim uslovima koji važe za one koji svedoče protiv njega;
- e. da dobije besplatnu pomoć prevodioca ako ne razume ili ne govori jezik koji se upotrebljava na sudu.“

Član 7.

(Kažnjavanje samo na osnovu zakona)

„1. Niko se ne može smatrati krivim za krivično delo nastalo činjenjem ili nečinjenjem koje nije predstavljalo krivično delo u vreme izvršenja, prema nacionalnom ili međunarodnom pravu. Isto tako, izrečena kazna neće biti teža od one koja se primenjivala u vreme izvršenja krivičnog dela.

2. Ovaj član ne utiče na suđenje ili kažnjavanje bilo koje osobe koja je kriva za činjenje ili nečinjenje, ako je to delo u vreme izvršenja predstavljalo krivično delo prema opštim pravnim načelima priznatim kod civilizovanih naroda.“

Privremeni krivični zakonik [Uredba UNMIK-a 2003/25]

POGLAVLJE I:
Opšte odredbe
Član 1.
NAČELO ZAKONITOSTI

„[...]

3. Definicija krivičnog dela mora da bude strogo utvrđena, tumačenje analogijom nije dozvoljeno. U dvosmislenim slučajevima, definicija krivičnog dela biće tumačena se u korist lica pod istragom, optuženog ili osuđenog lica.“

Član 23.
ZAJEDNIČKO IZVRŠENJE

„Kada dva ili više lica zajednički izvrše krivično delo tako što učestvuju u izvršenju krivičnog dela ili u značajnoj meri doprinesu njegovom izvršenju na bilo koji drugi način svako od njih je odgovorno i biće kažnjeno kako je propisano za dato krivično delo.“

Član 107.

„(1) Izraz “službeno lice” označava:

- 1) Lice izabrano ili imenovano u javnu ustanovu;
- 2) Ovlašćeno lice u poslovnoj organizaciji ili drugom pravnom licu koje na osnovu zakona ili drugog propisa donetog u saglasnosti sa zakonom vrši javno ovlašćenje i koje u okvirima datog ovlašćenja obavlja određene poslove;
- 3) Lice koje obavlja posebne službene dužnosti, na osnovu ovlašćenja propisanog zakonom;
- 4) Lice koje je pripadnik osoblja UNMIK-a ili KFOR-a, što nema dejstva na važeće privilegije i imunitet date takvom licu;
- 5) Lice koje je pripadnik osoblja kancelarija za vezu na Kosovu;
- 6) Lice u javnoj međunarodnoj ili nadnacionalnoj organizaciji koje je priznato kao činovnik ili drugo lice zaposleno na osnovu ugovora u okviru značenja propisa koji se donose na osoblje u takvim organizacijama;
- 7) Sudija, tužilac ili drugi činovnik u nekom međunarodnom tribunalu koji ima jurisdikciju nad Kosovom.

(2) Izraz “odgovorno lice” označava pojedinca u poslovnoj organizaciji ili pravnom licu kojem su zbog njegove funkcije ili posebnog ovlašćenja povereni poslovi koji su u vezi sa primenom zakona ili drugih propisa donetih na osnovu zakona ili opštih pravila poslovnih organizacija ili drugih pravnih lica da upravljaju ili vode poslove u vezi sa imovinom, ili u vezi sa upravljanjem proizvodnim ili drugim privrednim procesom ili njihovim nadzorom. Službeno lice iz stava 2 ovog Člana takođe će da bude smatrano odgovornim licem, kad delo o kojem je reč nije predviđeno odredbama poglavlja o krivičnim delima protiv službenih i drugih dužnosti, ili odredbama o krivičnim delima službenog lica koja su propisana u drugim poglavljima ovog Zakona.

(3) Kad je kao izvršilac krivičnog dela označeno neko službeno ili odgovorno lice, sva lica navedena u stavovima 1 ili 2 ovog Člana mogu da budu izvršioci takvog krivičnog dela, pod uslovom da iz obeležja krivičnog dela ne sledi da izvršilac može da bude samo neko od tih lica.“

Član 261.
PREVARA

(1) „Ko god, u nameri da stekne materijalnu korist za sebe ili drugog prevari drugo lice I drži to lice u zabludi lažnim predstavljanjem ili prikriivanjem činjenica i na taj način navede to lice da nešto učini ili da se uzdrži od nekog činjenja na štetu svoje ili imovine nekog drugog lica biće kažnjen novčanom kaznom ili kaznom zatvora do tri godine.

(2) Ako krivično delo opisano u stavu 1 ovog Člana dovede do štete koja premašuje 15.000 evra, izvršilac će biti kažnjen zatvorom od šest meseci do pet godina“

Član 332.
FALSIFIKOVANJE ISPRAVA

„(1) Ko god sačini lažni dokument, izmeni pravi dokument u nameri da upotrebi takav dokument kao pravi ili svesno upotrebi lažan ili preinačen dokument kao pravi biće kažnjen novčanom kaznom ili zatvorom do jedne godine.

(2) Kažnjiv je pokušaj krivičnog dela opisanog u stavu 1 ovog Člana.

(3) Kad je krivično delo opisano u stavu 1 ovog Člana izvršeno u vezi sa javnim dokumentom, testamentom, menicom, javnom ili službenom evidencijom ili nekom drugom evidencijom koja se vodi na osnovu zakona izvršilac će da bude kažnjen novčanom kaznom ili zatvorom do tri godine.“

Član 341.
PREVARA PRI VRŠENJU SLUŽBENE DUŽNOSTI

1. „Službeno lice koje, u nameri da sebi ili drugom licu pribavi protivpravnu materijalnu korist, podnošenjem lažnog izvoda računa ili na bilo koji drugi način dovede u zabludu ovlašćeno lice da izvrši protivpravnu isplatu naknade, biće kažnjeno novčanom kaznom ili zatvorom do pet godina.

[...]

3. Kad krivično delo opisano u stavu 1. ovog Člana dovede do materijalne koristi koja prelazi (5,000) evra, izvršilac će da bude kažnjen zatvorom jedne (1) do deset (10) godina.“

Ocena prihvatljivosti zahteva

33. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.

34. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuje:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

35. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se prvo poziva na članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47
(Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
(Tačnost podneska)

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
(Rokovi)

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...”.

36. Što se tiče ispunjenja ovih zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Pml.nr. 254/2021] Vrhovnog suda, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje navodi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokovima propisanim u članu 49. Zakona.
37. Pored toga, Sud se poziva i na pravilo 39 (Kriterijum o prihvatljivosti) Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

38. Sud prvo ističe da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.
39. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četvrtog stepena“; (ii) navodi

kategorisani „odsustvom očigledne ili evidentne povrede“; (iii) navodi koji su „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi.

40. U smislu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno, ocenjujući da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
41. U prilog tome, Sud želi da napomene, da se on u ovom rešenju neće baviti analizom žalbenih navoda koje je podnosilac zahteva već jednom pokrenuo u zahtevu KI 230/19, i koji su već bili predmet sudske ocene. Shodno tome, Sud će se u ovom rešenju direktno fokusirati na navode podnosioca zahteva koji se odnose na navodne povrede članova 31 i 33 Ustava kao i članova 6 i 7 EKLJP, a koje podnosilac zahteva dovodi direktno u vezu sa sudskim postupkom koji je Vrhovni sud sproveo u ponovljenom postupku posle presude Ustavnog suda KI 230/19.
42. Međutim, da bi Sud na pravičan način mogao da odgovori na navode podnosioca iz zahteva KI 175/21, on će se u nastavku ovog rešenja prvo podsetiti na svoju presudu KI 230/19, i navesti svoje nalaze iz nje.
43. U drugom delu ovog rešenja, Sud će sagledati, da li je Vrhovni sud u ponovljenom postupku postupio po nalazima suda iz presude KI 230/19.
44. Na kraju, Sud će izneti i svoje zaključke po pitanju navoda podnosioca zahteva koji idu u prilog njegovim tvrdnjama o povredama članova 31 i 33 Ustava i članova 6 i 7 EKLJP, isključivo u kontekstu presude [Pml.nr. 254/2021], Vrhovnog suda od 03. avgusta 2021. godine.

Nalazi suda iz presude KI 230/19

45. Sud je analizirajući navode u zahtevu KI 230/19, zapazio, da je podnosilac zahteva tvrdio da su presude [Pml. br. 253/2019] Vrhovnog suda, [PAKR. br. 528/2018] Apelacionog suda i [PKR. br. 432/15] Osnovnog suda, donesene uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava, u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP i članom 10. UDLJP.
46. Konkretnije, podnosilac je u suštini, iznosio tvrdnje o (i) *povredi principa "jednakosti oružja" i principa "kontradiktornosti", kao rezultat neprihvatanja predloženog dokaza od strane redovnih sudova* i (ii) *očigledno proizvoljnom tumačenju i primeni zakona, kao rezultat njegovog kvalifikovanja kao "službeno lice" zbog primene analogije od strane redovnih sudova*.
47. Sud je analizirajući prvu tvrdnju podnosioca zahteva o *"povredi principa "jednakosti oružja" i principa "kontradiktornosti"*, pri tom primenjujući osnova načela ESLJP kao i svoje sudske prakse, našao, da su navodi podnosioca o povredi principa *"jednakosti oružja"* i *"principa kontradiktornosti"*, kao rezultat neprihvatanja predloženog dokaza od strane redovnih sudova neosnovani te, da samim tim nije ni došlo do povrede člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP u kontekstu prve tvrdnje podnosioca zahteva.
48. Dalje, Sud je analizirajući drugu tvrdnju podnosioca zahteva o *"očigledno proizvoljnom tumačenju i primeni zakona i primene analogije od strane redovnih sudova"* u kontekstu povrede člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, našao, da je

podnosilac zahteva kako pred nižestepenim sudovima, tako i pred Vrhovnim sudom, pokretao pitanje analognog tumačenja i primene Zakona o javnim nabavkama, ali da Osnovni i Apelacioni sud nisu dali dovoljno i jasno obrazloženje u vezi sa njegovim statusom "službenog lica", već naprotiv, da se njegov status uvek utvrđivao upotrebom analogije na osnovu Zakona o javnim nabavkama br. 2003/17, ne obrazlažući ni jednom jedinom rečju na osnovu kog stava člana 107. Privremenog krivičnog zakona podnosilac zahteva ima svojstvo službenog lica.

49. Sud je takođe sagledavajući i presudu Vrhovnog suda u kontekstu drugog navoda podnosioca zahteva našao da je i Vrhovni sud, u vezi sa kvalifikovanjem podnosioca zahteva kao "službeno lice", samo potvrdio tumačenja nižestepenih sudova na taj način što je utvrdio da je "[podnosilac zahteva] *preuzeo konkretno vršenje službenih dužnosti na osnovu zakonskog ovlašćenja, kako je određeno odredbom člana 107. PKZK-a [Privremenog Krivičnog Zakonika Kosova]*", međutim nije precizirao koji je stav član 107. PKZK-a primenljiv u njegovom slučaju, a takođe nije precizirao ni koje je javno ovlašćenje i posebne poslove obavljao u okviru tog ovlašćenja.
50. Imajući u vidu da je Vrhovni sud napravio takav propust, Sud je našao da osporena presuda [Pml. br. 253/2019] Vrhovnog suda od 30. septembra 2019. godine nije ispunila kriterijume obrazložene sudske odluke kao sastavnog dela prava na pravično i nepristrasno suđenje zagaranтовanog članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, jer je propustio da u dovoljnoj meri odgovori na suštinske navode podnosioca zahteva kada je potvrdio odluke redovnih sudova kojima je on okvalifikovan kao službeno lice.
51. Sud ovde mora da objasni, da se njegov nalaz o povredi člana 31 Ustava u presudi KI 230/19, odnosio isključivo na osporene presude sa stanovišta ne obrazloženja sudske odluke od strane Vrhovnog suda u okolnostima slučaja podnosioca zahteva, i ni na koji način Sud nije prejudicira ishod merituma slučaja podnosioca u postupku ponovnog odlučivanja pred Vrhovnim sudom (*vidi paragraf 159., presude KI 230/19*).
52. Imajući u vidu da je Sud našao da su podnosiocu zahteva povređena prava iz člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, u kontekstu njegovog drugog navoda, Sud je u cilju otklanjanja tih povreda u svom obrazloženju presude KI 230/19, dao i smernice po kojima je Vrhovni sud trebao da postupi u cilju njihovog otklanjanja. Upravo s tim u vezi Sud je u paragrafu 162 presude KI 230/19, tačno definisao smernice, odredio granice i opseg postupanja Vrhovnog suda.
53. Shodno tome, da ne bi došlo do nejasnoća oko smernica Suda iz presude KI 230/19, njihove moguće pogrešne interpretacije, kao i načina na koje su one trebale biti sprovedene od strane Vrhovnog suda, Sud smatra potrebnim da te smernice ponovi i u ovom rešenju:

„Paragraf 162 iz presude KI 230/19

Što se tiče nepostojanja obrazložene sudske odluke, Sud je utvrdio da je Vrhovni sud, prilikom donošenja presude Pml. br. 253/2019 od 30. septembra 2019. godine, propustio da obrazloži suštinske navode podnosioca zahteva i nije obrazložio svoju odluku u pogledu njegovog kvalifikovanja kao službeno lice.”

54. Sud takođe nalazi za potrebu da objasni, naravno u okviru svojih nalaza iz presude KI 230/19, pri tome ne zalazeći ponovu u njihovu pravnu analizu i tumačenje, šta su "suštinski navodi podnosioca zahteva" iz paragrafa 162, koje je Vrhovni sud trebao da obrazloži u presudi [Pml. br. 253/2019], a šta on nije učinio.

55. Upravo, o kojim se “suštinskim navodima podnosioca” radi, koji nisu bili razmatrani od strane Vrhovnog suda, da se zaključiti iz paragrafa 150 presude KI 230/19, a oni su;

a) da Vrhovni sud nije precizirao koji je stav član 107. PKZK-a primenljiv u njegovom slučaju, kada je zaključio da je “[podnosilac zahteva] preuzeo konkretno vršenje službenih dužnosti na osnovu zakonskog ovlašćenja,

b) da Vrhovni sud takođe nije precizirao ni koje je javno ovlašćenje i posebne poslove podnosilac zahteva obavljao u okviru tog ovlašćenja.

56. Shodo tome, Sud je dao smernice Vrhovnom sudu koje je on treba da u ponovljenom postupku uzme u obzir, pri tome obrazlažući ih shodno principima i načelima člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, u kontekstu ispunjenja uslova obrazložene sudske odluke.

57. Sud date smernice iz presude KI 230/19, nalazi kao potpuno jasne, kojima se određuje pravac i delokrug postupanja Vrhovnog suda u ponovljenom postupku u cilju otklanjanja indentifikovane povrede, pri tome, same smernice Suda ne ostavljaju prostor koji može biti predmet nepotrebnih tumačenja i njihove drugačije kvalifikacije.

Analiza presude [Pml.nr. 254/2021], Vrhovnog suda od 03. avgusta 2021. godine u kontekstu izvršenja datih smernica suda iz presude KI 230/19

58. Sud navodi da će se tokom analize presude [Pml.nr. 254/2021], Vrhovnog suda u kontekstu datih smernica, dotaći samo onih delova objašnjenja iz presude koja na direktan način odražavaju smernice koje je Sud dao u presudi KI 230/19, kako bi mogao da ih sagleda, da li su one sprovedena od strane Vrhovnog suda na način na koji su bila i definisane.

Odgovor Vrhovnog suda u presudi [Pml.nr. 254/2021], na prvu smernicu iz presude KI 230/19

59. Sud podseća da je prva smernica suda za Vrhovni sud u ponovljenom postupku bila da, “i) Vrhovni sud precizira i objasni koji je stav član 107. PKZK-a primenljiv u njegovom slučaju, kada je zaključio da je podnosilac zahteva preuzeo konkretno vršenje službenih dužnosti na osnovu zakonskog ovlašćenja”. U prilog te smernice, Vrhovni sud je u presudi [Pml.nr. 254/2021], naveo:

“Sa tačke gledišta ovog suda, gore navedene odredbe treba da se odnose na svojstvo službenog lica koje je definisano Krivičnim zakonikom Kosova. Odredbom člana 107 stav 1 KZK-a definisano je značenje izraza koji se koriste u Kodeksu i utvrđeno je da Izraz “službeno lice” označava: 1) Lice izabrano ili imenovano u javnu ustanovu; 2) Ovlašćeno lice u poslovnoj organizaciji ili drugom pravnom licu koje na osnovu zakona ili drugog propisa donetog u saglasnosti sa zakonom vrši javno ovlašćenje i koje u okvirima datog ovlašćenja obavlja određene poslove; 3) Lice koje obavlja posebne službene dužnosti, na osnovu ovlašćenja propisanog zakonom; 4) Lice koje je pripadnik osoblja UNMIK-a ili KFOR-a, što nema dejstva na važeće privilegije i imunitet date takvom licu; 5) Lice koje je pripadnik osoblja kancelarija za vezu na Kosovu; 6) Lice u javnoj međunarodnoj ili nadnacionalnoj organizaciji koje je priznato kao činovnik ili drugo lice zaposleno na osnovu ugovora u okviru značenja propisa koji se donose na osoblje u takvim organizacijama; 7) Sudija, tužilac ili drugi činovnik u nekom međunarodnom tribunalu koji ima jurisdikciju nad Kosovom”.

Iz tumačenja ove zakonske odredbe prema stanovištu Vrhovnog suda Kosova sledi da je osuđeni A.R. preduzimanje radnji za nadmetanje na javnom tenderu u ime ISN-a, a zatim potpisivanjem ugovora između ekonomskog operatera ISN-a i Univerziteta u Prištini potvrđuje se činjenica da je stekao svojstvo službenog lica definisano odredbom člana 107. st. 1 podstav 3 KZK-a, jer je vršio posebne službene dužnosti na osnovu ovlašćenja datih zakonom, naime Zakonom o javnim nabavkama. Stoga neosporna činjenica da je ISN bilo pravno lice registrovano u Republici Albaniji čini ovo irelevantnim u poređenju sa gore navedenim obrazloženjem i argumentacijom, budući da su njegovi predstavnici svesno i u potpunosti voljni da se potčine jurisdikciji i zakonodavstvu naše zemlje, učestvujući i pobeđivši na javnom tenderu.”

60. Na osnovu obrazloženja Vrhovnog suda u ponovljenom postupku da se primetiti, da je on po pitanju prvog nalaza suda iz presude KI 230/19, izvršio tumačenje zakonske odredbe člana 107 KZK, pri tome zaključujući da, što se tiče klasifikacije podnosioca zahteva kao “službenog lica”, ispunjeni su kriterijumi stava 1, postav 3. člana 107 KZK, odnosno da,

“(1) Izraz “službeno lice” označava:

“3) Lice koje obavlja posebne službene dužnosti, na osnovu ovlašćenja propisanog zakonom;”

61. Sud neće ulaziti u to, da li klasifikacija podnosioca zahteva od strane Vrhovnog suda kao “službenog lica”, između ponuđenih opcija člana 107 KZK, u potpunosti odgovara svojstvu službenog lica podnosioca zahteva, i to iz razloga što je utvrđivanje činjeničnog stanja, tumačenje i primena materijalnog prava isključivo u nadležnosti redovnih sudova (Vidi: *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda: KI68/16, podnosilac zahteva: *Fadil Rashiti*, resenje o neprihvatljivosti od 2. juna 2017. godine, stavovi 51 i 52), a što ovde i jeste slučaj. Šta više, Sud se u presudi KI 230/19, nije bavio pogrešnom primenom člana 107 KZK, već pitanjem određivanja jasne klasifikacije podnosioca zahteva kao “službenog lica”, imajući u vidu da je Vrhovni sud načinio nejasnu generalizaciju statusa podnosioca zahteva, i pored činjenice što zakonska odredba člana 107 KZK, nudi više kategorija pojma “službenog lica” u svojoj sadržini.

62. Time po mišljenju suda, onog trenutka kada je Vrhovni sud u svojoj presudi [Pml.nr. 254/2021], izvršio klasifikaciju podnosioca zahteva, dajući mu svojstva, karakteristike i osobine “službenog lica” iz stava 1, postav 3, člana 107 KZK, pri tome pružajući kako činjenično tako i pravno obrazloženje o razlogu te klasifikacije, prva smernica Suda iz presude KI 230/19, je sprovedena na način na koji je to bilo i određeno u presudi KI 230/19.

Odgovor Vrhovnog suda u presudi [Pml.nr. 254/2021], na drugu smernicu iz presude KI 230/19

63. Sud podseća da je druga smernica suda za Vrhovni sud u ponovljenom postupku bila, “ii) da Vrhovni sud precizira koja su javna ovlašćenja i posebni poslovi koje je podnosilac zahteva obavljao u okviru tog ovlašćenja.” Vrhovni sud je u prilogu date smernice u presudi [Pml.nr. 254/2021], naveo:

„Iz tumačenja ove zakonske odredbe prema stanovištu Vrhovnog suda Kosova sledi da je osuđeni A.R. preduzimanje radnji za nadmetanje na javnom tenderu u ime ISN-a, a zatim potpisivanjem ugovora između ekonomskog operatera ISN-a i Univerziteta u Prištini potvrđuje se činjenica da je stekao svojstvo službenog lica definisano odredbom člana 107. st. 1 podstav 3 KZK-a, jer je vršio posebne

službene dužnosti na osnovu ovlašćenja datih zakonom, naime Zakonom o javnim nabavkama. Stoga neosporna činjenica da je ISN bilo pravno lice registrovano u Republici Albaniji čini ovo irelevantnim u poređenju sa gore navedenim obrazloženjem i argumentacijom, budući da su njegovi predstavnici svesno i u potpunosti voljni da se potčine jurisdikciji i zakonodavstvu naše zemlje, učestvujući i pobedivši na javnom tenderu.

Vrhovni sud Kosova, smatra da je osnov za utvrđivanje statusa službenog lica definisan u Krivičnom zakoniku i da ga treba primeniti i imati prednost u odnosu na druge zakone, te stoga ponavlja činjenicu da je osnov definisan odredbom Član 107 stav 1 podstav 3 KZK-a, ali ova odredba ima koherentno pozivanje na činjenicu izvršavan ja posebne dužnosti i čije je ovlašćenje dato zakonom. Iz toga sledi da gornju odredbu treba tumačiti u skladu sa odredbama Zakona o javnim nabavkama na Kosovu (Zakon br. 2003/17), a štaviše, nesporne činjenice su utvrdile da se osuđeni prijavio i pobedio na javnom tenderu koji zastupa ISN a zatim je u njegovo ime potpisao ugovor preuzimajući obaveze koje proizilaze iz zakonskih ovlašćenja.”

64. Sud sagledavajući objašnjenje koje je Vrhovni sud dao u presudi [Pml.nr. 254/2021], sprovodeći nalaze iz presude Suda KI 230/19, po pitanju druge smernice nalazi, da je u suštinskom smislu Vrhovni sud onog trenutka kada je izvršio klasifikaciju podnosioca kao “službenog lica”, utvrdio i, poslove koje je obavljao i ovlašćenje koje je imao, a koje po mišljenju Vrhovnog suda odgovaraju upravo svojstvima, karatketistkama i osobinama “službenog lica”, iz stava 1 postav 3 člana 107 KZK.
65. Sud nalazi da je do takvog zaključka Vrhovni sud je došao tek posle postupka utvrđivanja koje je sve pravne poslove i ovlašćenja podnosilac zahteva kao “službeno lice”, imao u ovom postupku, pri tome nalazeći, a) da je podnosilac zahteva bio ovlašćeni predstavnik pravnog lica, b) da je preduzimao radnji za nadmetanje na javnom tenderu u ime pravnog lica, c) da je u ime pravnog lica i potpisao ugovor. Upravo ovakve radnje po zaključku Vrhovnog suda odgovaraju radnjama “službenog lica”, koje je definisano odredbom člana 107. st. .1 podstav 3 KZK-a, “jer je očigledno da je on obavljao posebne službene dužnosti na osnovu ovlašćenja datih Zakonom o javnim nabavkama”.

Zaključak suda povodom izvršenja smernica od strane Vrhovnog suda iz presude KI 230/19

66. Sud sagledavajući svoje smernice iz presude KI 230/19, kao i način na koje su one bile tretirane od strane Vrhovnog suda u ponovljenom postupku, nalazi, da je Vrhovni sud, razmatrajući smernice suda u prilogu njihovog obrazloženja mogao da pruži još jasniji i širi smisao u svojim zaključcima, mada, Sud je mišljenja da onako kako ona stoje u presudi, data objašnjenja Vrhovnog suda povodom izvršenja obe smernice suda, se mogu smatrati zadovoljavajućim.
67. Upravo takavo mišljenje suda proizilazi i iz zaključka koje je Sud izneo u presudi KI 230/19, u kome je konstatovao “[...] da je Vrhovni sud samo odgovorio na suštinski navod podnosioca zahteva o njegovom kvalifikovanju kao službeno lice bez obzira na odgovor koji bi dao na ovaj navod (odnosno, bez obzira da li bi ovaj navod bio prihvaćen kao opravdan ili odbijen kao neosnovan), u tom slučaju bi bio ispunjen uslov “saslušane stranke” i pravilnog sprovođenja pravde”(paragraf 153 presude KI 230/19)”.
68. Time po mišljenju suda, Vrhovni sud je na adekvatan način u presudi [Pml.nr. 254/2021], sproveo smernice suda iz presude KI 230/19, a koje je ovaj Sud posle analize

našao kao zadovoljavajuće, Imajući to u vidu, Sud će u nastavku rešenja sagledati osnovanost navoda podnosioca zahteva, o povredi člana 31 i 33 Ustava u vezi sa članom 6 i 7 EKLjP koje on dovodi upravo u vezi sa presudom [Pml.nr. 254/2021] Vrhovnog suda.

Navodi podnosioca zahteva o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP

69. Sud je već naveo, da podnosilac zahteva povredu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP, dovodi u vezi sa „*proizvoljnim tumačenjem zakona od strane Vrhovnog suda*“, kao i sa činjenicom da „*Vrhovni sud u ponovljenom postupku donoseći presudu [Pml.nr. 254/2021] ponovo nije ispunio standarde obrazložene odluke*“.
70. Međutim sagledavajući prvi navod podnosioca zahteva o povredi člana 31 ustava u vezi sa članom 6 EKLjP, u kontekstu proizvoljnog tumačenja zakona od strane Vrhovnog suda, Sud podseća da se on u presudi KI 230/19 nije bavio pogrešnom primenom člana 107 KZK od strane redovnih sudova, već pitanjem određivanja jasne klasifikacije podnosioca zahteva kao službenog lica u kontekstu delokrugu ponuđenih opcija člana 107 KZK. Što samo po sebi vodi zaključku da Vrhovni sud u ponovljenom postupku nije ni imao obavezu da se bavi rešavanjem pitanja proizvoljnog tumačenja zakona od strane sudova.
71. Šta više, Sud u osporenoj presudi [Pml.nr. 254/2021] Vrhovnog suda, nije primetio postojanje nekih novih zakonskih odredbi, sem onih koje je Vrhovni sud već koristio, a za koje Sud u presudi KI 230/19, nije našao da su one bile proizvoljno tumačene ili primenjene od strane Vrhovnog suda ili drugih sudova.
72. Shodno tome, imajući u vidu navedeno, Sud je mišljenja da je navod podnosioca zahteva o „*proizvoljnim tumačenjem zakona od strane Vrhovnog suda*“, očigledno neosnovan.
73. Dalje, podnosilac zahteva takođe navodi da osporena presuda Vrhovnog suda [Pml.nr. 254/2021] ponovo ne ispunjava standarde obrazložene odluke, čime se njemu povređuju prava garantovana članom 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP.
74. Dakle, sagledavajući ovaj navod podnosioca zahteva, u kontekstu neobrazložene sudske odluke, Sud podseća, da nije sporna činjenica da prema ustaljenoj praksi ESLjP i Ustavnog suda, član 6. stav 1. EKLjP obavezuje sudove, između ostalog, da obrazložu svoje presude. Ova obaveza, međutim, ne može biti shvaćena kao obaveza da se u presudi iznesu svi detalji i daju odgovori na sva postavljena pitanja i iznesene argumente. Mera u kojoj ova obaveza postoji zavisi od prirode odluke (vidi presud ESLjP *Ruiz Torija protiv Španije*, aplikacija br. 18390/91 od 9. decembra 1994. godine, stav 29). ESLjP i Ustavni sud su u brojnim odlukama ukazali da domaći sudovi imaju određenu diskrecionu ocenu u vezi s tim koje će argumente i dokaze prihvatiti u određenom predmetu, ali istovremeno imaju obavezu da obrazlože svoju odluku tako što će navesti jasne i razumljive razloge na kojima su tu odluku zasnovali (vidi presudu ESLjP, *Suominen protiv Finske*, aplikacija br. 37801/97 od 1. jula 2003. godine).
75. Međutim, i ako ESLjP tvrdi, da član 6, stav 1 EKLjP, obavezuje sudove da daju razloge za svoje presude, on je takođe smatrao da se to ne može razumeti kao zahteva za detaljnim odgovorom na svaki izneseni argumenat (Vidi: slučajeve ESLjP, presudu *Van de Hurk protiv Holandije*, aplikacija br. 16034/90, od 19. aprila 1994. godine, str. 61., presudu *Higgins i drugi protiv Francuske*, aplikacija br. 134/1996/753/952, od 19. februara 1998. godine, stav 42).

76. Shodno tome Sud dovodeći u vezu navod podnosioca zahteva o neobrazloženoj sudskoj odluci u kontekstu presude [Pml.nr. 254/2021] Vrhovnog suda, smatra da su ovi navodi podnosioca zahteva neosnovani, i to iz razloga, što je obrazloženje osporene presude [Pml.nr. 254/2021] u ponovljenom postupku trebalo da odražava sve smernice koje je Vrhovni sud trebao da razmatra i sprovede iz presude KI 230/19, i da za njih pruži adekvatna objašnjenja koja zadovoljavaju sve standarde obrazložene sudske odluke. Sud je upravo zaključio da je Vrhovni sud u ponovljenom postupku izvršilo sve obaveze iz presude KI 230/19, čime su otkloni i svi nedostaci iz presude KI 230/19, koji su uticali da Sud nađe povredu člana 31 Ustava i člana 6 EKLjP, u kontekstu neobrazložene sudske odluke.
77. Imajući to u vidu, Sud i ovaj navod podnosioca zahteva, smatra očigledno neosnovanim.
78. Shodno tome, Sud navode podnosioca zahteva o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP, kvalifikuje kao navode koji spadaju u kategoriju (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi.

Navodi podnosioca zahteva o povredi člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLjP

79. Sud nalazi da podnosilac zahteva u prilogu povrede člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLjP, navodi, da *„tumačenje član 107 KZK-a od strane Vrhovnog suda, nije dovoljan za utvrđivanje elemenata krivičnog dela“*, „[...] da se Vrhovni sud ponovo analogno pozvao na Zakon o javnim nabavkama kako bi utvrdio da postoje elementi krivičnog dela, čime se dovodi u pitanje i načela pravne sigurnosti i zakonitosti“.
80. U kontekstu ovog navoda, podnosilac zahteva, u suštini, navodi dve tvrdnje i to, o (i) povredi principa "jednakosti oružja" i "principa kontradiktornosti", kao rezultat neprihvatanja dokaza koji je predložen od strane redovnih sudova i (ii) očigledno proizvoljnom tumačenju i primeni zakona, kao rezultat njegovog kvalifikovanja kao "službeno lice" zbog primene analogije od strane redovnih sudova.
81. Što se tiče ovih navoda podnosioca zahteva, za Sud je očigledno da je ove navode podnosilac zahteva dovodio i u vezu sa postupkom koji je Sud već jednom razmatrao u zahtevu KI 230/19, pri čemu je po pitanju njihove osnovanosti zaključio *„da su neosnovani navodi podnosioca o povredi principa „jednakosti oružja“ i „principa kontradiktornosti“...“*.
82. Međutim ukoliko bi Sud ovaj navod podnosioca zahteva ponovo sagledao u kontekstu nove presude [Pml.nr. 254/2021], koju je Vrhovni sud doneo u ponovljenom postupku, on ne bi mogao doći do zaključka da je presudom [Pml.nr. 254/2021], Vrhovnog suda na bilo koji način došlo do povrede ovih načela, i to iz razloga što Sud u presudi KI 230/19, nije našao povredu u odnosu na ova načela, te samim tim, Vrhovni sud u ponovljenom postupku nije ni imao potrebu da se njima bavi. Da je Sud pod pretpostavkom našao povredu ovih načela u presudi KI 230/19, obaveza ovog suda bi bila da ponovo ispita navode podnosioca zahteva i u kontekstu novodonete presude [Pml.nr. 254/2021], kako bi utvrdio, da li je Vrhovni sud u ponovljenom postupku otklonio indentifikovane povrede pomenutih načela ili ne.
83. Imajući to u vidu Sud navode podnosioca zahteva o povredi člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLjP, kvalifikuje kao navode koji takođe spadaju u kategoriju (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi.
84. Shodno tome Sud, na osnovu svega napred izloženog, u okolnostima konkretnog slučaja, smatra da podnosilac zahteva jednostavno nije zadovoljan ishodom postupka

pred Vrhovnim sudom. Međutim, njegovo nezadovoljstvo ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih Ustavom (vidi, predmet ESLJP-a *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).

Zaključak

85. Stoga, Sud zaključuje, da navodi podnosioca zahteva o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, kao i navodi o povredi člana 33 Ustava u vezi sa članom 7 EKLJP, spadaju u kategoriju (iii) kao "*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*" navodi". Prema tome, zahtev se u celosti treba proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20 i 27.1 Zakona i pravilima 39. (2) Poslovnika o radu, na zasedanju održanom 27. oktobra 2022. godine, je većinom glasova

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani